

Waregem

Over het paard ge...

16 maart 2014

Juffrouw Martha uit de kleuterklas van het schooltje in Kamershoek had een grammofoon. Een vierkante bak met een slinger eraan. Die laatste moest ijverig gedraaid worden om een ingebouwde straffe veer op te winden. Waarna een grote zwarte lakplaat begon te draaien waarop dan een krasserig en blikkerig geluid werd voortbracht. Een gebeuren waarop ze ons enkele keren heeft vergast tijdens mijn carrière in dat voorgeborchte van het schoolleven. Ik herinner me nog goed dat toen het voor het eerst plaats vond, het op sommige van mijn medehummeltjes een verpletterende indruk maakte. Waardoor ze tot tranen toe bewogen werden. Grotendeels uit schrik voor die onzichtbare, schril klinkende dames die in dat bakje zaten te zingen. Op mij had het evenwel veel minder impact. Dat kwam doordat ik reeds eerder was blootgesteld aan de voortbrengselen van de techniek die toen modern was. Ten eerste hadden we thuis een radio. Een aanschaf waarvoor mijn ouders een voor hen zeer zeldzame hang naar modernisme hebben getoond. Het maakte echter wel dat ik redelijk vertrouwd was met stemmen die uit houten kistjes kwamen. Verder was mijn grootmoeder van moederskant in het bezit van een heuse, echte grammofoon. Dat was niet enkel een houten kist maar er stond, in tegenstelling tot het apparaat van Juffrouw Martha, een vrij aanzienlijke hoorn op. En een tekeningetje van een hondje dat naar zo'n toeter zat te staren. Het embleem van het Amerikaanse His Master's Voice, heb ik later geleerd. Nu goed, zekere dag zwengelde Juffrouw Martha dus de grammofoon aan om een lyrisch kunstwerk ten gehore te brengen. Het moeten Helma en Selma geweest zijn of de Olympia Zusjes met hun tranentrekkende oorsmeer. Het was een werkstuk waarin een jongetje onophoudelijk om een paardje zeurt bij zijn moeder. Telkens wanneer hij er eentje krijgt, in marsepein of in gelakt hout, is hij daarmee niet tevreden en

Het paard vóór de hippodroom in Waregem. Indien het niet van plastic is, lijkt het er toch verdacht veel op.

klinkt zijn larmoyante „zulke paardjes wil ik niet“. Totdat zijn moeder, der dagen oud geworden, het aardse bestaan eraan moet geven en er voor de deur een koets verschijnt bespannen met vier paarden. Maar ook die paarden wil de, intussen, jonge man niet. Nooit tevreden, blijkbaar.

Het was waaraan ik moest denken toen ik in Waregem naar een blauw-grijs plastic paard stond te kijken. Ja, goed, ik geef het toe, mijn associaties zijn soms ongewoon. Om niet te veel te zeggen. Aan de andere kant: wat is er vreemd aan om aan paardjes te denken wanneer je voor een hippodroom staat? Niets toch? Ook al zijn het dan paardjes die ongeveer 64 jaar geleden in

het kastje van Juffrouw Martha ronddraafden.

Ten ware

Waregem is een stad die tegelijk zeer oud en zeer jong is. Zeer oud omdat de geschiedenis ervan zeer ver terug gaat. De plaats wordt als „Waro-inghaheim“ voor het eerst

De kerk en de markt in Waregem

vermeld in 826. Deze naam en de nederzetting waarnaar die verwijst moeten echter al veel ouder zijn want het is duidelijk dat er een Frankische root in schuilt. In de Gallo-Romeinse periode (ten tijde van Asterix) moeten in Waregem verschillende nederzettingen aanwezig geweest zijn. Er zijn daar namelijk meerdere archeologische vondsten gedaan: pijlpunten, scherven van vaatwerk en munten. Ik zag onderweg trouwens een jongmens die, gewapend met een metaaldetector en een spade, de boorden van een akker aan het afstruinen was. Misschien in de hoop nog een Romeinse muntschat te vinden. Ik heb het hem niet

gevraagd. Een afstand van een paar honderd meter is niet bepaald bevorderlijk voor een vlotte vocale communicatie.

Het zal wel zo zijn dat de eerste bewoners van het huidige Waregem zich vooral vestigden aan de boorden van de Leie. Het grootste deel van de huidige stad was toen nog een woud.

Waregem is tegelijk nog een jonge stad want het is pas sinds 2000 dat ze zich daar effectief „stad“ mogen noemen.

Waregem ligt tegen de grens met de provincie Oost-Vlaanderen aan. De grootste kern is de hoofdgemeente zelf, met meer dan 20 000 inwoners. Ten noordwesten van de stadskern liggen de deelgemeenten Beveren en Desselgem. En Sint-Eloois-Vijve langs de Leie. De gemeentegrenzen worden nu nog ten dele gevormd door het oude kronkelende traject van de Leie, van toen die nog niet rechtgetrokken was.

Er is veel nieuwbouw aan de buitenkant van de stad. Hoogbouw maar ook nieuwe wijken die soms abrupt overgaan in oudere. Je slaat een hoek om en de bouwstijl is opeens helemaal anders.

In Waregem is ook het enige Amerikaanse militaire kerkhof met gesneuvelden uit de Eerste Wereldoorlog te vinden dat ons landje rijk is. Het Flanders Fields American Cemetery and Memorial telt 368 zerken in wit marmer uit Carrara en het ligt in een verzorgd park van twee hectare. Jaarlijkse worden daar de gesneuvelden herdacht op de laatste zondag van mei.

Net hoor ik op het ochtendnieuws dat president Obama bij zijn ophanden zijnde bezoek aan België het kerkhof wil bezoeken. In de aankondiging van de wandeling stond weliswaar dat we aan deze burial ground zouden passeren maar dat bleek niet zo te zijn. Misschien was het voorbehouden aan de kortere trajecten.

Juju paardje

Zo stond ik dus in Waregem voor de enige hippodroom in België die zelfs internationaal nog enige betekenis schijnt te hebben. Het is ook de enige track ter wereld waar de steeple chase gereden wordt met de klok mee. In het dwarsdrijven zijn ze daar dus nog Engelser dan het Engelse paardenvolk. Bovendien is de baan in Waregem korter en dus sterker gebogen dan in de meeste andere hippodromen en dat maakt dat de snelheid van de race hoog ligt. Spektakel gegarandeerd!

De eerste paardenkoers werd hier al in 1847 gehouden ter gelegenheid van Waregem Kermis. Een hippodroom was er toen nog lang niet en men bestond het om de kasseien van de Statiestraat uit te breken om de race mogelijk te maken. Al is dat een legende, het lijkt me niet geheel onlogisch omdat het rennen met die gladde hoefijzers over de kinderkopjes wel slecht zou afgelopen zijn. Er werd begonnen met twee koersen: eerst een vluchtkoers voor boerenpaarden, daarna een bereden draverij. Wat dat laatste ook moge betekenen.

Tussen 1860 en 1880 kwam de Grote Steeple Chase van Vlaanderen tot stand. Het was

toentertijd zelfs één van de belangrijkste wedrennen op het continent. Deze wedren stond bekend om de waaghalzerij die er nodig was om als eerste te arriveren. Vooral bekend, en gevreesd, was (en is nog) de sprong over de Gaverbeek. Nu ik zelf gezien heb wat dat betekent, kan ik me wel voorstellen dat een jockey daar nogal scheef tegenaan kijkt. De haag die voor de beek staat is hoog, breed en dan ligt daar nog de Gaverbeek zelf... Ik vond gegevens over de breedte ervan tussen vijf en zeven meter. Ik hou het op het eerste maar dat is al griezelig breed genoeg. Het gaat daar ook nogal dikwijls verkeerd. Met dramatische of zelfs fatale gevolgen voor mens en dier. Er is het verhaal bekend van de drie broers du Roy de Blicquy die in 1861 tegelijk uitkwamen in de dezelfde steeple chase die was voorbehouden aan officieren. Ze sprongen samen over de Gaverbeek en vielen er alle drie zeer eendrachtig in. Hoe ze er, behalve nat, zijn uitgekomen vertelt het verhaal niet. Tegenwoordig heeft men de oever van de beek wel gestabiliseerd want vroeger gebeurde het nogal eens dat een paard in de modder terecht kwam, daar bleef steken en vervolgens een poot brak. Ook voor de jockeys was de beek uiteraard wel eens noodlottig. Ik vond een krantenbericht over een jockey uit Waregem zelf die aan een lange revalidatie bezig was na een val bij de Gaverbeek. Hij was nog gedeeltelijk verlamd aan de rechterkant van zijn lichaam.

Het paard dat ooit het meeste lauweren oogstte in de Gaverbeekhippodroom was ongetwijfeld Red Path. Dat dier kwam niet minder dan zeven keer als eerste over de streep in de Grote Steeple Chase van Vlaanderen. Voor het laatst was dat in 1897. Red Path was toen al 21 jaar oud. Ik begrijp nu ook waarom de zaal waar we moesten inschrijven zo heette. Geen wonder.

En route

Ik stond daar niet enkel bij de hippodroom naar die plastiek equus caballus te kijken, het was me zelfs toegestaan om mijn voertuigje binnen de omheining van dat profane heiligdom te parkeren. Op het asfalt nog, maar in noodgevallen mocht men zijn mechanische paard zelfs achterlaten op de assepieste! Een ontwijding die slechts zeer uitzonderlijk wordt toegestaan want die sacrale grond is voorbehouden aan paarden die heel anders stinken. Misschien dat het precies om die ketterij te ontgaan was dat er iemand al voor zeven uur in de morgen met een briesend paard voor een sulky aan het draven was.

Ze zijn daar dus gek. Van paarden. Iedere Vlaming heeft al wel eens gehoord van Waregem Koerse, de Grote Steeple Chase van Vlaanderen dus. Een jaarlijks evenement waarbij iets van 40 000 toeschouwers aanwezig zijn. Een soort boeren-Ascot waarop ampele dure wansmaak wel bon ton zal zijn. Stel ik me zo voor, al weet ik er verder niets van. Het

weinige dat ik wel denk te weten over de paardensport heb ik uit de boeken van Dick Francis. Een Engels auteur met een bont verleden. De man is ooit een succesrijk jockey geweest die de paarden uit de stal van de Queen Mum naar de overwinning mocht voeren. Een zware val in een race waarbij hij zeer ernstig werd gekwetst, maakte voortijdig een einde aan die carrière. Vervolgens werd hij verslaggever van, jawel, paardenrennen. Nog wat later ontpopte hij zich als een uiterst vaardig en succesvol schrijver van misdaadverhalen. Die spelen steeds in de wereld van de paardenrennen. Hij was wel zo slim om zich niet vast te pinnen op een stel steeds terugkerende personages in altijd maar dezelfde setting. In tegenstelling tot Geeraertsen en andere Aspes die zich al snel klem rijden doordat

Nog niet eens zeven uur in de morgen en iemand is hier al een paard aan het trainen!

ze steeds in hetzelfde vijvertje moeten vissen. Bij mijn weten heeft hij in slechts twee boeken dezelfde detective, een ex-jockey met een kunsthand, ten tonele gevoerd. Zijn verhalen zijn intelligent geconstrueerd met hier en daar een vleugje mild sarcastische humor. Ik lees ze graag. Al heb ik geen binding met paarden en hun rennen. In tegendeel, ik wantrouw die grote dieren nog niet weinig.

Het begin van de tocht liep over de gras-piste die normaal enkel toegankelijk is voor bevoegd personeel en bereden paarden. Het zag eruit als een dicht, glad grastapijt maar dat was het geenszins. Het leek wel een knollenveld. Bij nader inzien en afgaande op de schaarse beelden van paar-

denraces die me voor de geest staan, is dat ook geen wonder. Je ziet op die beelden de kluiten aarde menigvuldig in het rond vliegen. Dus moeten die paarden met hun scherpe hoeven en hun grote gewicht, plus het geweld van hun draven de boel wel helemaal omploegen. Wat dus ook bleek. Lastig lopen voor een ongehoefd mens op twee benen.

No kere were

Heeft Waregem zijn Waregem Koerse, dan heeft Nokere zijn Nokere Koerse. De twee zijn niet met mekaar te vergelijken. Noch wat het aanzien van de twee plaatsen betreft, noch wat de beide „koersen“ aangaat. In het geval van Nokere gaat het om een wielerkoers die ieder voorjaar weer op de kalender komt. Een wedstrijd waarbij de bekende Nokereberg herhaalde malen moet beklommen worden. Ach, het is geen heuvel of helling die op zich echt in de kuiten bijt maar doordat de weg helemaal in de kasseien ligt en de het steilste stuk van de helling toch nog zeven procent is, en die helling tijdens Nokere Koerse meerdere malen moet opgefietst worden, telt die 350 meter op de duur toch wel mee.

Nokere is een dorpje in het zuidwesten van Oost-Vlaanderen. Het is ook een deelgemeente van Kruishoutem. Het dorp ligt aan de rand van de Vlaamse Ardennen en tegen de grens met West-Vlaanderen. De dorpskern is gebouwd op de helling van de reeds eerder genoemde Nokereberg. Helemaal boven staat de Sint-Ursmaruskerk. .

Zoals het een beetje Vlaams dorp betaamt, heeft Nokere een kasteel. Twee zelfs maar ik ben maar aan eentje gepasseerd. Waar nu het classicistische kasteel staat in een riant landschapspark met vijvers en bosschages, daar stond ooit de waterburcht van de heren van Nokere. Die werd echter in 1596 verwoest. Blijkbaar staken de toen aanwezige Spanjaarden niet alleen heksen en ketters in brand, ze zetten zo nu en dan eens een gebouw in de hens. Zoals dit kasteel in Nokere. Als een feniks rees het echter uit zijn asse op. Het werd herbouwd door Mathieu-Xavier de Ghellinck in 1727. Er werd later nog wat aan- en opgebouwd totdat het zijn huidige uitzicht kreeg. Nu is het kasteel eigendom van de familie Casier. Die hebben duidelijk hun familienaam mee want ook in Waregem staat er een

Nokereberg. Niet direct indrukwekkend.

kasteel dat die naam draagt. In het kasteel van Nokere staat ook een verzameling koetsen uit de 18^e en de 19^e eeuw. Op de eerste zondag van juli kan die verzameling bezichtigd worden ter gelegenheid van de Nokerse Zomerfeesten.

Op het grondgebied van Nokere is ook nog het Kordaalbos te vinden. Een klein natuurreservaat dat tussen 3 en 5 hectare groot is en dat beheerd wordt door Natuurpunt. Het ligt in een diep, kort dal dat door de sterk meanderende Kordaalbeek is uitgegraven. Een beek die ongeveer 1 kilometer ten oosten van het bos ontspringt. De Kordaalbeek kent een permanent hoge waterstand. Er

zijn ook nog een paar oude rootputten. Het gebiedje schijnt daardoor rijk te zijn aan fauna en flora omdat hier vooral dieren en planten huizen die aan dit ongewone milieu gewoon zijn.

Het Kordaalbos is enkel voor voetgangers toegankelijk want je moet je een paar keer door zeer smalle poortjes wurmen zodat er geen gevaar bestaat voor mountainbikers die je van het smalle, ongelijke pad af rijden.

De woonplaats van de stam van Wano

Het kwam me vreemd voor dat in de beschrijving van het traject er sprake van was dat we ook Wannegem-Lede zouden aandoen. Waregem en Wannegem? In mijn optiek waren die twee niet aan mekaar te rijmen in één wandeling. En toch. Weliswaar had ik Wannegem zowel als de tweelingbroer Lede al meerdere malen wandelsgewijs bezocht maar dat was telkens vertrekkend vanaf de andere kant dan nu het geval was. Toen ik echter reeds van ver de kerktoeren zag, was het me direct duidelijk dat de beschrijving niet gelogen had. Je kan de vorm van de toren namelijk nauwelijks met een andere verwisselen. Het leek me vanaf de eerste keer dat ik het zag een kerkgebouw dat eerder in de Italiaanse Po-vlakte thuishoort dan in hier in de aanloop naar de Vlaamse Ardennen. Mocht er daar opeens een massieve gestalte in een zwarte soutane op een motorfiets opduiken, het zou me niet eens erg verwonderen. In plaats van Don Camillo is hier echter een schietgrage veldwachter thuis en is de kerk gewijd aan een heilige waarmee ik totaal niet bekend was. Wie heeft er immers wel al gehoord van Sint-Machutus? Even zoeken bracht aan het licht dat deze heilige niet op een gruwelijke wijze aan zijn levenseinde is gekomen. In tegendeel. De schaarse gegevens die over de man bekend zijn wijzen erop dat hij zelfs honderd jaar is geworden! Het blijkt dat het winnen van vele zieltjes hem de eeuwige zaligheid heeft bezorgd.

Er zijn niet zoveel kerken waar Machutus thuis is. Wat me wel frappeerde is dat ook de kerk in Houtave hem als patroonheilige heeft geadopteerd. Nu wil het geval toch wel dat er een raar verband bestaat tussen Houtave en Wannegem-Lede. En wel in de vorm van de Schietsjampettermolen.

De houten staakmolen die nu nog langs de hobbelige kasseien van de Huisepontweg staat is niet de originele. Nee, er stond ooit een andere maar die is ten prooi gevallen van de natuurkrachten. Nu was er een particulier die dat wel jammer vond en die kapitaalkrachtig genoeg was om ergens een andere standerdmolen aan te kopen en die op de molenbelt van de vroegere molen in Wannegem te laten plaatsen. Hij zocht en vond tenslotte zo'n molen in... jawel: Houtave! Niet dat alles vlotjes verliep want nadat er een sluitend akkoord was verkregen om de molen in Houtave te verkopen en naar Wannegem-Lede te transporteren, kwam iemand op het allerlaatste moment op die beslissingen terug. De ijverige veldwachter was ermee gelast te verhinderen dat de molen het dorp zou verlaten. Terwijl de

De Sint-Machutuskerk in Wannegem-Lede

De Schietsjampetter- of Houtavemolen vanuit de verte.

molen op de dieplader werd gehesen (je kan zo'n ding nu eenmaal niet eventjes op een imperiaal vervoeren) verscheen daar onze koddebeier die de werklieden sommeerde om terstond de werkzaamheden te staken en de molen terug te plaatsen. De nieuwe eigenaar, met de nodige papieren in de hand, betwiste dat met klem. Waarop de veldwachter, zonder argumenten gevallen maar trouw aan zijn broodheren, het dienstwapen trok en een paar kogels in de molenkast joeg! Consternatie alom en het transport werd afgelast. Waarop een jarenlang juridische klucht werd opgevoerd die er uiteindelijk in resulteerde dat de molen toch van de ene naar de andere Machutusgemeente verhuisde. Eind goed, al goed? Nee hoor. De molen was vanouds uitgerust met houten pestelroeden. „Roeden“ dat zijn de lange balken die de wieken uitmaken. En pestelroeden zijn helemaal uit hout en uit meerdere delen opgebouwd. Een eeuwenoud systeem dat echter niet van belangrijke nadelen gespaard blijft. Zo gingen bij deze molen de roeden meermaals kapot. Bij de laatste restauratie werd dan gekozen voor een controversiële maar zeer moderne oplossing. Wel nog houten roeden maar toch een nieuw prototype. Het is gemaakt in tropisch hardhout (bilinga), versterkt met inox staven en epoxyhars. Zeer duurzaam maar ook zeer zwaar! Hetgeen niet iedereen ge-

lukkig stemt. De molen kreeg in 2003 ook een nieuw gebint van kruisplaten, schoren en zetel, maar de staak is nog origineel van 1796. Onder deskundigen heerst nog steeds verdeeldheid over de wenselijkheid van de toegepaste technieken en materialen. Onder andere wordt er getwijfeld aan de duurzaamheid van het gebruikte epoxyhars onder de zware en vooral steeds wisselende belasting die de wieken (en dus ook de roeden) ondergaan.

Ik zag de molen dit keer slechts vanuit de verte. Hij staat er nog steeds. Met wieken en al.

Ooi! ¿Qué?

Wie voordien bekend was met Ooike mag nu opstaan. Ik zal het niet zijn want bij mijn weten ben ik er voorheen nooit gepasseerd. Ondanks dat ik in de streek al meermaals heb rondgezworven. Groot is het dorp niet. Zelfs in de (schijnbare) oorsprong van de dorpsnaam ligt dat al vervat. Die zou afkomstig zijn van het Volkslatijn „Hoica“. Hetgeen „Kleine Weide“ zou betekend hebben. Ken uzelf... Wel schijnt het dorp doorheen de geschiedenis al meer van naam veranderd te zijn dan een politicus in een crisis van standpunt. Ook werd er al eens een Romeinse gouden munt met de beeldenaar van Keizer Vespasianus gevonden. Hier en daar zijn ook nog sporen merkbaar van wegen uit die tijd. Dus toch... Het dorp is al sinds de vroege middeleeuwen in het bezit geweest van verschillende adellijke families. De belangrijkste waren de familie Baronaige tot omstreeks 1614, en vanaf de vroege 18^e eeuw de familie della Faille. Deze familie bleef heer van Ooike tot de afschaffing der heerlijkheden toen de Fransen hier zonder onderbroek rondliepen. De landbouw is

De kerk in Ooike

hier altijd al de belangrijkste bezigheid geweest. Naast de productie in huisnijverheid van lijnwaad.

In 1977 werd de gemeente opgedeeld en is een stuk een deelgemeente van Wortegem-Petegem geworden. Dat is meer bepaald het westelijk deel met de dorpskern. Het oostelijke, meer landelijke deel, werd bij de stad Oudenaarde gevoegd. En zowaar, je kon even buiten het dorp al de massieve toren van de Sint-Walburga in Oudenaarde zien.

In Ooike ligt het kerkhof nog zeer traditioneel rond de kerk zelf. Er zijn, volgens het bekende groene bordje ook nog „Common-

wealth War Graves“ te vinden. Vijf in getal. Van Britse militairen die in de Tweede Wereldoorlog zijn gesneuveld en die hier, op Ooike Churchyard bij de Sint-Amanduskerk aan de aarde zijn toevertrouwd.

More, more

Wat van reeds zeer ver opvalt bij het naderen van Moregem, is het kerkje met zijn vierkante toren. Het steekt, helderwit, scherp af tegen de omgeving. Het kerkje heeft ook een ongewone naam: Sint-Pietersstoel. Het stond daar al vóór 1400 en het werd opnieuw gebouwd in 1663. Zowel de kerk zelf als het plein er rond zijn als monument en landschap beschermd.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog rukte een legergroep vanuit Waregem door de Spitaalsbossen op naar Wortegem om zo verder te trekken naar Moregem. Deze heerscharen bereikten op 1 november 1918 uiteindelijk Oudenaarde. Het bleef voor Moregem niet zonder gevolgen. Het dorp heeft zwaar geleden onder de Slag aan de Schelde. De kerk, het orgel met zijn orgelkast in mooi snijwerk en twee kostbare beelden in houtsnijwerk werden vernield. In het gemeentehuis gingen waardevolle oude archieven van de gemeente en de schuttersgilde verloren.

Ook Moregem is een oud dorp. De geschiedenis ervan gaat bewijsbaar terug tot in 965. Het werd wel voor het eerst vermeld in 1003 onder de naam „Moringehim“. De schrijfwijze van de naam veranderde in de loop van de eeuwen vaak. Al bleef de dorpsnaam in dit geval wel steeds herkenbaar.

Tot tweemaal toe is er geprobeerd om te fuseren met de stad Oudenaarde. Eigenaardig genoeg is dat nooit gelukt. Hoewel de bevolking er wel mee instemde. Tenslotte is Moregem in 1970 gefusioneerd met Wortegem-Petegem.

Ook Moregem heeft een kasteel. Het gebouw uit 1190 is wel erg vervallen en nodig aan restauratie toe. Het heeft een heel oude geschiedenis die mij echter onbekend is.

Op de grens met Oudenaarde bevinden zich de restanten van een openlucht vier-schaar. Dat is iets bijzonder in de Belgische rechtsarcheologie. Nergens in ons landje vind je dergelijk overblijfsel van de vroegere rechtspleging nog in deze vorm. Er staat een pilaster met verweerde versierselen en het wapenschild met leeuwenkoppen van

Het opvallend witte kerkje in Moregem

de vierschaar. Het moet overgebleven zijn uit 1600 of zelfs nog vroeger. Deze vierschaar is nu een geklasseerd monumentje. Het is eigendom van de kinderen van baron Kervyn de Volkaersbeke van Gent en een overblijfsel van de feodale rechtbank in open lucht die afhing van de verdwenen heerlijkheid Volkaersbeke te Moregem.

Boter op de plank

Alweer dichterbij Waregem zelf leidden de spaarzaam uitgezette pijltjes naar een onooglijk paadje dat echter toch enige betekenis bleek te hebben. De wandelclub had attent een bordje opgehangen waarop verklaard werd waar de wat merkwaardige naam „Boterplanke“ wel vandaan mocht komen. Het is slechts een vermoeden dat die naam is ontstaan doordat er vroeger over de Soetebeek een plank lag die het mogelijk maakte de beek over te steken met droge voeten. Bij regenval was die plank echter spekglad. Of liever: zo glad alsof ze met boter was ingesmeerd. Vandaar. Merkwaardig was verder dat aan het water van de Soetebeek geneeskracht werd toegedicht. Tot zelfs in de zestiger jaren van de vorige eeuw werd dit water aangewend tegen oogontstekingen. Indien de bewuste Soetebeek het geultje water is dat langs het paadje ligt dan zou ik het gebruik van dat water voor eender welk doel ten zeerste afraden. Ik heb het eens goed bekeken en het is ronduit smerig.

Kassa, Casier

Het werd hoe langer hoe duidelijker dat ik weer het verstedelijkte grondgebied van Waregem had betreden. Een rondje door nieuwe en minder nieuwe woonwijken en verder strenge hoogbouw met frivole accenten en een park. Vanzelfsprekend staat in dat park alweer een kasteel. Ook hier duikt de naam van de familie Casier weer op. Of het precies dezelfde stam is als degenen die in Nokere thuis zijn of waren, dat weet ik niet. In elk geval werd het neoclassistische kasteel hier in 1840 door ene Felix Deruyck gebouwd. In 1977 kocht de stad het van de laatste bewoner, Baron Casier. Het kasteel werd, samen met de tuinen en de waterpartijen, opgeknapt en in 1981 als recreatiepark voor het publiek opengesteld. De vijvers zijn mooi en de bomen ten dele zeer oud. Het kasteel zelf is nu een goed bezochte tavernen met een groot terras dat dankzij het uitstekende weer flink bezet was. Het openbaar stadspark grenst aan het Marktplaatsplein en het wordt graag „De groene long“ van Waregem genoemd. Sinds 1986 hebben ook de vleermuizen er hun stek gevonden want wat voordien de ijskelder van het kasteel was, werd voor die zoogdierjes ingericht als reservaat.

Het kasteeldomein van Baron Casier is niet het enige park binnen de stadsgrenzen van Waregem. Er is ook het Regenboogpark dat niet minder dan 40 hectare groot is. Ooit was dit stuk grond een moeras waar niets mee aan te vangen was. Dat kwam doordat de Gaverbeek ieder jaar overliep en de grond waterziek achterliet. Het heeft heel wat bodemsaneringen, ophogingen en draineringen gekost om er het huidige parkgebied van te maken.

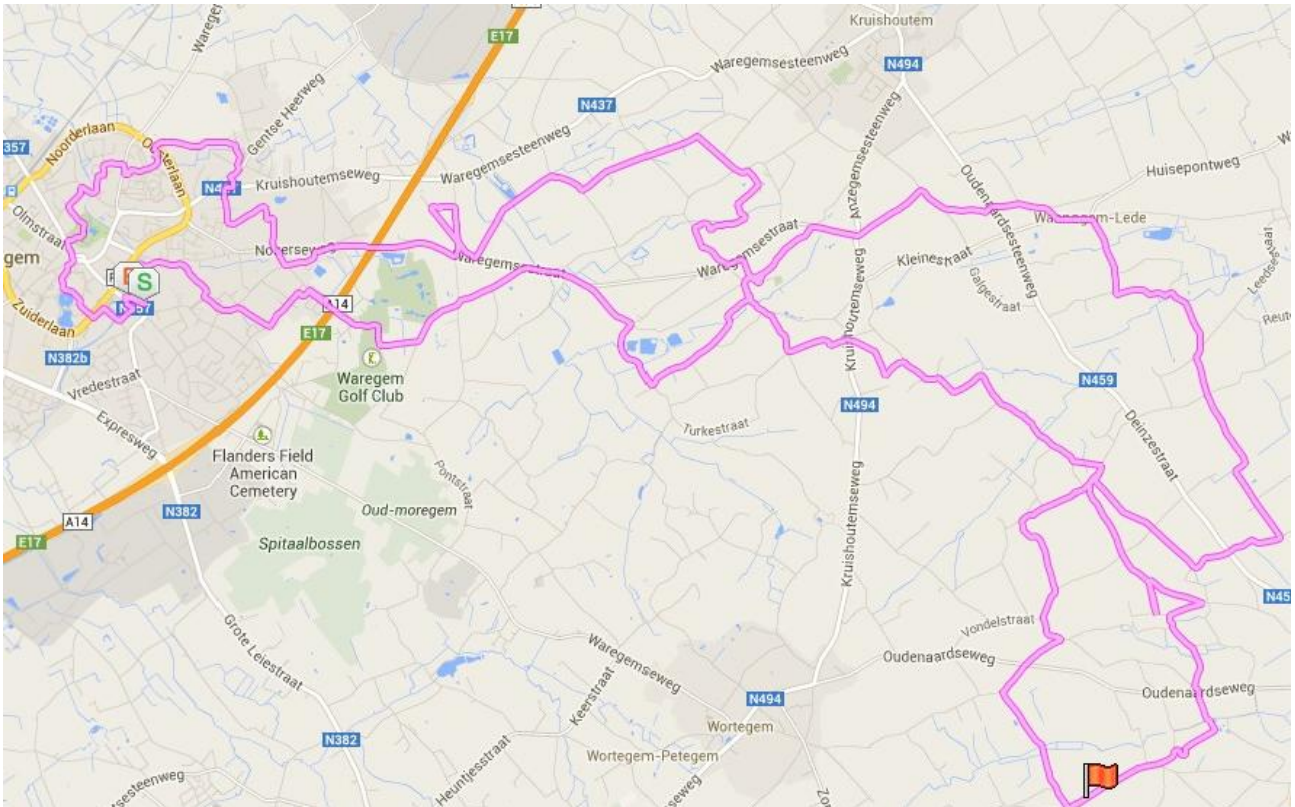

Een vijver in het stadspark

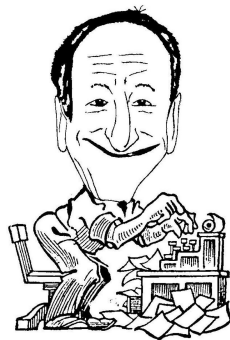
Behalve het park zelf staat daar ook het Regenboogstadion waarin de professionele voetbalploeg Zulte Waregem thuis is. Ik kan me voorstellen dat die naam in Nederland enig gemonkel uitlokt. Ter plaatse wordt de club meestal aangeduid met „EsseVee“. Van S. V. Zulte Waregem. Vermits voetbal mijn ding niet is, weet ik niet hoe die club het in de nationale competitie doet.

De wandeling eindigde, naar gewoonte, waar ze ook begonnen was: in de Red Path-zaal van de hippodroom. Mits inlevering van de afgestempelde controlekaart kregen we gratis een bloemetje met het

potje er nog aan. En de zon had ook al de hele dag gratis geschenen. Het kon niet op. Ju Ju paardje, we rijden naar... huis!

De track van deze wandeling. Bijna 44 kilometer, inbegrepen het verkeerd lopen door slechte bewegwijzering

© 2014
Michel Christiaens